

Juha Vuorinen
Juoppohullun
päiväkirja

25
VUOTTA
JUHLA-
KUNTO-
PAINOS
BAZAR

LÄSSYN LÄSSYN
LÄSSYN
LÄSSYN
LÄSSYN
LÄSSYN
LÄSSYN
LÄSSYN

Juha Vuorinen
Juoppohullun
päiväkirja

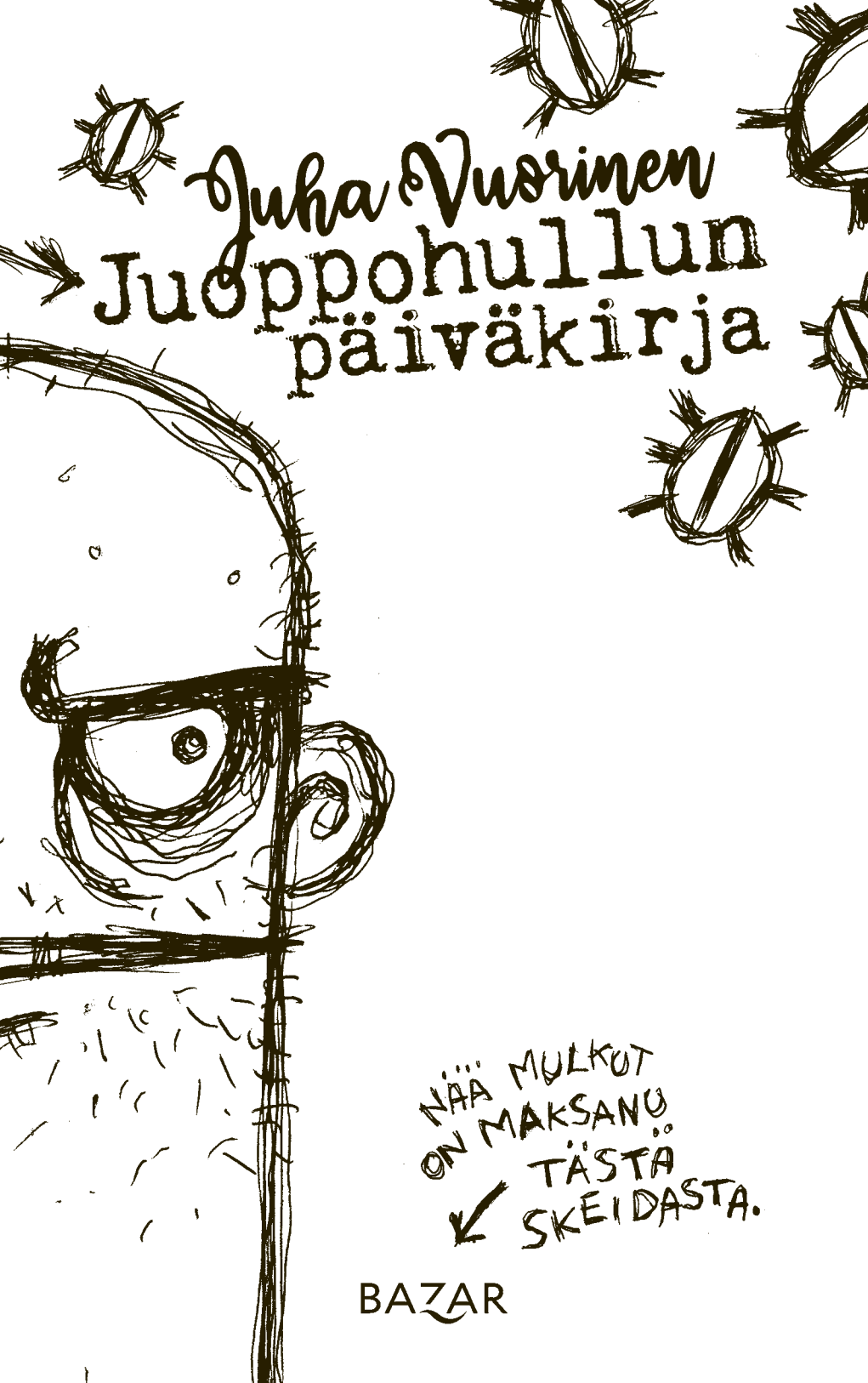
Juha Vuorinen
Juoppohullun
päiväkirja

TÄN VITUN
KIRJAN
NIMI.

MÄ

Juha Vuorinen
Juoppohullun
päiväkirja

NÄÄ MULKOT
ON MAKSANU
TÄSTÄ
SKEIDASTA.

BAZAR

© Juha Vuorinen ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-593-4

Painettu EU:ssa

Esihistoriallinen esipuhe

Tässä sitä nyt juhlitaan, 25 vuotta täyttävää Juoppohullun päiväkirjaa, josta olen itse syvää rakkautta tuntien todennut, että tuli sitten rustattua rikos, joka ei koskaan vanhene.

Mutta miksi kutsun minulle uuden elämän ja ammatin avannutta kirjaa rikokseksi? Koko koominen hankehan lähti lentoon viattomalta kuulostaneesta työtarjouksesta: voisitko kirjoittaa jotain hauskaa vasta-avattuun nettiportaaliimme? Toimeksianto oli työtilauksena yhtä tarkka kuin olisi rymistellyt Alkoon kysymään, mahtaako teillä olla valikoimassanne minkäänlaisia viinaksia. Kieltäydyinkin ensin tarjouksesta, koska koin olevani parhaimmillani radiostudiossa enkä naputtelemassa kirjoituskonetta. Silloinen radiotyöparini astrologi Markku Manninen onnistui kuitenkin vakuuttamaan empivän mieleni ja houkuttelemaan minut lopulta kirjoitushommiin. Olenkin monesti sanonut, että *Juoppohullun päiväkirja* oli kosminen tilaustyö, enkä tarkoita itse tilausta astrologisessa mielessä, vaan sitä kaikkea, mitä teoksen mukana tullut prosessi on avannut minulle. Silti kaikkein ihmeellisintä koko Juoppiksen tarinassa on, miten vimmaisesti sen vuoksi on yritetty vedellä ovia edessäni kiinni.

Olen lapsesta asti ollut kallellaan henkimaailman hommiin. En uteliaisuudesta, vaan koska sellaisia on osunut koko elämäni varrelle pyytämättä. Yksi tärkeimmistä astui elämäni keväällä 1998 Tarmo Mannin muodossa. Olin menossa tekemään radiohaastattelua legendaarisesta taiteilijaprofessorista, kun hän ovensa avattuaan kutsui meidät kaikki leveästi hymyillen sisään. Ihmettelin yksinäni rappukäytävässä, keitä ihmeen kaikkia hän tarkoitti. Matkassani tuli kuulemma myös buddhalaisia henkiä. Se on jälkepäin myönnettävä, että jos Manni olisi minut sekä parven buddhalaisia nähdessään vetänyt ovensa kiinni, Juoppista ei olisi koskaan syntynyt. Hän nimittäin toimi kättilönä *Juoppohullun*

päiväkirjalle, sillä hän ryhtyi luennoimaan Nikolai Gogolin *Mieli-puolen päiväkirjasta*, jonka pohjalta syntyi yksi hänen näyttelijänuransa tärkeimmistä töistä. Tuolla pyhitetyllä hetkellä Tarmo Manni ojensi minulle siemenen esikoisteokselleni, jonka piti olla vain sellainen pienen piirin hupsuttelu internetin vielä silloin kovin kotikutoisessa maailmassa.

Fiktiivisen blogini suosion räjähdettyä ja ihmisten alettua vaatia materiaalia painetussa muodossa päädyin lopulta marssimaan Tummavuoren digitaaliseen kirjapainoon. Painossa vedettiin ovi nokkani edestä kiinni seuraavin saatesanoin: ”Meillä ei tällaista paskaa paineta”. Kyllähän se silloin sattui, mutta nyt pitkälti yli 200 000 printatun Juoppohullun päiväkirjan jälkeen voi sanoa, että tuo lausahdus oli paras mahdollinen merkintä tämän merkkillisen teoksen ansioiden pitkään luetteloon.

Samaa sarjaa oli suuren kirjakaupaketjun sisäänostajan ilmoitus, etteivät heidän myymälöidensä ovet aukeisi kirjalleni, ellei joku asiakas kävisi ennakkotilaamassa sitä heidän kaupastaan. Sanan kaikissa merkityksissä myin siis esikoisteostani aluksi kirja kerrallaan.

Ehkä kaikkein merkkillisin suljetuin ovin tehty päätös kohdallani on voimassa edelleen muutamassa Pohjanmaan kirjastossa. Nostan heidän *pohjalaaselle* itsepäisyydelleen hattua, sillä kahteenkymmeneenviiteen vuoteen he eivät ole suostuneet ottamaan ainuttakaan kirjoittamaani teosta valikoimiinsa, koska kirjani kuulemma villitsevät ihmisiä viinaksilla läträämiseen ja ruokotomiin suhteisiin.

Musteella täytetyn taikalamppuni korkki poksahdinkin kunnolla auki vasta, kun oivalsin koko kirjallisen urani jujun. Roolini onkin kirjoittaa koko kansalle, ei pelkästään perinteisestä kaunokirjallisuudesta kiinnostuneille. Siksi kannan ylpeänä sydämessäni Pokkaritukussa aikanaan vaikuttaneen ja satojatuhansia kirjojani tilanneen Riitta Pentikäisen sanoja: ”Juha, sinä olet kiosikirjallisuuden Kalle Päätalo”. Minulle sanat kertovat kaunistelematta,

mihin lokeroon universumi halusi sijoittaa minut suomalaisessa kirjailijagalleriassa.

Minulla olisi ainakin yhden Päätalon kirjan verran Juoppikseen liittyviä tarinoita kerrottavaksi, mutta kaikkein tärkein niistä liittyy aikaan, jolloin Juoppis oli luettavissa vain netissä eikä minulla ollut aavistuskaan tulevasta kirjailijanurastani. Sain palautteen Ruotisissa asuneelta suomalaismieheltä, joka oli ajautunut masennuksessaan pisteeseen, jossa ei ollut jäljellä kuin yksi lääke. Mies oli päättänyt päättää päivänsä nauttimalla tappavan sekoituksen alkoholia ja lääkkeitä, mutta koska hän ei ollut mikään sekakäyttäjä, hän oli alkanut etsiä internetistä neuvoa tarpeeksi tujusta yhdistelmästä ja päätenyt sivulle, jonka otsikkona oli Juoppohullun päiväkirja.

Hän kirjoitti, että aikansa tappo-ohjeitani luettuaan hän hymyili ensimmäisen kerran seitsemään vuoteen. Lopulta hän oli päätenyt ulvomaan vedet silmissä sekopäiselle tekstilleni, ja hänen viestinsä päättyi suunnilleen näin: ”Menin vessaan, kaadoin kaikki pillerit ja viinat pyttyyn. Kiitos.”

Tämä palaute sydämessäni olen elänyt ja elättänyt perheeni 25 vuotta. Kuka ikinä olitkaan, niin minä kirjoitan puolestani sinulle. Kiitos, että avasit pyttysi kannen. Ja kiitos sanoistasi. Ne muuttivat elämässäni kaiken.

Maanantai 23.3.1998

Olin illalla paikallisessa pubissa, josta löysin itseäni ainakin päättäni pitemmän lady. Huomasin jo pubissa, että lady pystyi juomaan vähintään yhtä paljon kuin mä, siis aivan tolkuttomasti. Onnistuin keplottelemaan tämän korston kämppilleni lupaamalla sille lisää viinaa. Ämmä olisi juonut kuin hevonen ämpäristä, jos olisin vaan tarjonnut. Sammuin parvelleni noin kolmelta aamuyöllä. Kelloradion näyttäessä aikaa 3.15, honka rojahi ilkosillaan päälleni ja kysyi:

– Pannaanko?

Tein elämäni suurimman virheen vastaamalla myöntävästi, sillä sain häätöuhkauksen tämän takia. Ensinnäkin, akalla oli niin pitkät jalat, että sen polvet hakkasivat kattoon tasaista tulitusta, ja toiseksi, se huusi kaksi ja puoli tuntia yhteen putkeen:

– Enemmän, enemmän, kovempaa, kovempaa...

Loppuvaiheessa olin jo sen verran laskuhumalan puolella, että pelkäsin aorttani repeävän siinä ryskytyksessä. Akka sammui vähän ennen kuutta, Luojan kiitos.

Tiistai 24.3.

Heräsin hirveään jysäriin ja kusihätään. Vessassa huomasin, että kuseminen sattui niin helvetisti, että oli pakko kiljaista kusen tullessa tapin päähän. Oli sen verran paha kankkunen, että säikähdin omaa kiljahdustani. Akkakin heräsi kiljahdukseen. Tukكاني oli edellisen yön työstämisestä liimaantunut päänahkaani kiinni. Näytti kuin mulla olisi ollut hiuksista tehty kypärä päässä. Toivoin korston seksihullun akan lähtevän pian, jotta olisin päässyt korjaamaan kankkusta. Akka ei tehnyt eletäkään lähteäkseen, vaan joi ilkosillaan keittiössä meikäläisen viimeisiä bissejä. Lutkutin jäljellä olevia kaljoja niin nopeasti kuin pystyin, ettei kanttura ehtinyt lipittää kaikkia puikkoja. Multa meinasi liiasta hotkimisesta ruiskahtaa yrjöt juuri kun

kaljat loppuivat. Akka ei tehnyt elettäkään lähteäkseen, vaikka kaikki keppanat oli jo kietaistu naamioon.

Akka retkotti alasti sohvalla. Sillä oli niin pitkät jalat, että se olisi voinut sohvalla istuessaankin tökätä varpaallaan telkkarin auki. Mulla oli vessassa kiljuämpäri porisemassa. Päätin ryhtyä vetämään kiljua, vaikka se oli vielä keskenkäynnyttä. Akka huomasi kiljuämpärini, raahasi sen olohuoneeseen ja alkoi kauhoa sitä kuupalla kuin lähdevettä. Mua vitutti niin paljon, että aloin itsekin ryypätä sitä keskenkäynnyttä paskaa oikein tosissaan. Joimme koko päivän. Illalla kipusin kannissa parvelle. Heräsin parven rappusten nitinään. Akan köriläs syöksyi päälleni hullun lehmän kiilto silmissään. Sain toisen häätöuhkauksen.

– Enemmän, enemmän, kovemmin, kovemmin, hevosen puolikas kilju.

Välillä eukko rauhoittui ja juuri kun olin pääsemässä uneen, heräsin murahdukseen korvani juuressa.

– Mä haluan sua enemmän!

Lopetimme neljän tunnin riehumisen jälkeen ja aloin vihdoin nukkua, vaikka tunsin koko lantioni olevan kuin tulesa. Olin juuri vaipumassa uneen kun havahduin hirvittävään separaattorimaiseen kiertoon suolistossani. Keskenkäynnyt kilju oli alkanut tehdä tylyä työtään. Tajusin, etten ehtisi käyttää parven rappusia, joten hyppäsin parven reunan yli ja pingoin lyhyin askelin vessaan. Pöntöstä nousevasta metelistä päättelin, että olin juntaamassa koko suolistoa pihalle. Tuskanhiestäni ilmestyi lattialle lätäkkö punnertaessani koko mahaani perseen kautta pihalle. Hetken kuluttua vessan oveen koputettiin ja sieltä kuului anova pyyntö:

– Meneekö sulla vielä kauan?

– Varmasti menee! murahdin.

Hetken kuluttua oveen koputettiin vaativammin.

– Mun pitäisi päästä aika pian.

Kuulin akan mahan murinan oven läpi. Kilju oli tehnyt tehtävänsä myös eukolle, jolla oli luultavasti pari metriä

TERVEISIÄ
PERSEESTÄ!

pitempi suolisto kuin meikäläisellä. Huusin akkaan kyllästyneenä, että odottaa vuoroaan. Hetken kuluttua kuulin oven takaa hermostunutta läskijalkojen lätystelyä, ruiskahduksen, toisen ja vielä kolmannen. Itkuinen akan ääni valitti:

– No kun sä et päästänyt...

Akka oli paskantanut pitkin eteisen seiniä ja mikä kamalinta, myös eteisen vaatenaulakkoon.

Keskiviikko 25.3.

Akka lähti aamulla. Se kysyi, että voitaisko taas tavata ja jutella. Pesin koko päivän eteisen seiniä tolulla ja oksensin. Lähdin ostamaan röökiä. Kiskalla kaivoin taskustani rahaa. En kehdannut antaa kiskan myyjälle paskaista seteliä, joten lähdin himaan pesemään rahojani. Illalla kävin ostamassa yhdeltä diileriltä kaksi litraa pirttua. Koemaistoin toista pulloa: siinä oli mielestäni pieni paloöljyn sivumaku, mutta myyjä väitti ainetta puhtaaksi. Ostin kaksi pulloa, joita aloin juoda.

Torstai 26.3.

Ei mitään muistikuvia.

Perjantai 27.3.

Ei mitään muistikuvia.

Lauantai 28.3.

Vapisuttaa ja pelottaa. Löysin faijan jäämistöstä jonkun pillerin. Heitän sen nyt huiviin. Pidän puukkoa kädessäni koko ajan.

Sunnuntai 29.3.

Ei mitään muistikuvia.

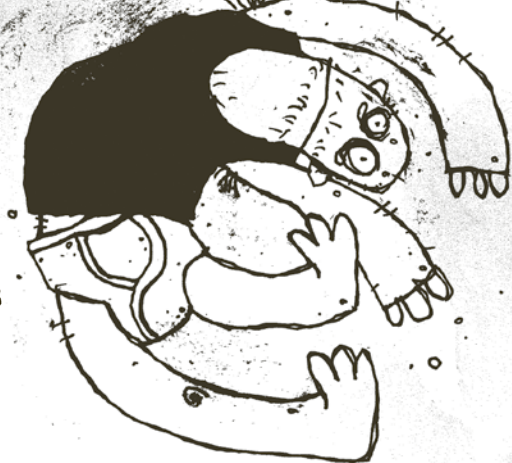
Maanantai 30.3.1998

Ei mitään muistikuvia.

Tiistai 31.3.

Patjastani päätellen en ollut ainakaan kahteen vuorokauteen herännyt käymään edes vessassa. Oli kummallinen, lievästi sanottuna epätodellinen olo. Vedin kaikki pillerit vessasta alas, oksetti ja itketti. Itkin ja oksensin, se helpotti. Kävin kysymässä naapurilta, mikä päivä tänään on. Naapuri kertoi, että viimeinen päivä. Hävetti kysyä, että minkä kuun. Onneksi suostui kertomaan. Äkkiä tajusin, että tänään mulla on syntymäpäivä. Kerroin sen heti naapurilleni. Hän halasi minua ja kysyi paljonko täytin. En kehdannut kysyä, mikä vuosi nyt on, joten valehtelin, että 31 vuotta. Naapurini sanoi, että sitä on vaikea uskoa. Otin sen kohteliaisuutena.

Naapurini äijällä on mopo, jota pyysin lainaksi Alkossa käyntiä varten. Koska oli syntymäpäiväni, äijä lainasi pappatunturiaan. Naapurin äijällä on varmaan 65 numeron pää. Se valittaa aina kun sen niska on niin kipeänä. Jos mun pitäisi keikuttaa sen kokoista melonia soppatorven nokassa, niin olisi varmaan koko ruoto lantiosta asti puutuneena. Pistin neljä pipoa päällekkäin ja silti äijän kypärä hölskyi päässäni. Siitä huolimatta lähdin mopolla Alkoon. Äijä ei maininnut mitään vaihteista, joten oletin mopon olevan automaattivaihteinen, koska se kulki vaihdetta vaihtamatta melkein kuuttakymppiä. Ostin kuusi eurokossua, jotka pistin mopon sarviin. Mopon moottori kävi kumman kuumana, jonka seurauksena toinen lahkeeni oli palanut mustaksi. Päätin oikaista pientaloalueen halki. Otteeni kaasukahvasta jotenkin luiskahti, jolloin moposta löytyi toi-

nenkin vaihde. Naapurin äijä on entinen automekaanikko ja nyt tajusin, mitä se oli näprännyt siellä kellarissa. Se kaheli oli virittänyt mopoa, joka kakkosella kulki varmaan sataakahtakymppiä. Punaisista valoista huolimatta ylitin yhden risteuksen – en törmännyt vielä mihinkään. Lähestyessäni hana pohjassa kaksi metriä korkeaa tuuhea orapihlaja-aitaa mua pelotti. Samassa tajusin, että se läskipää käytti avokypärää. Aidan läpi sujahtaminen ei sattunut oikeastaan yhtään. Vasta omakotitalon pihalla olevassa tyhjässä uima-altaassa alkoi koskea aivan vitusti joka paikkaan. Aloin juoda uima-altaassa viimassa kylmentynyttä kossua. Huomasin, että ainut paikka mihin ei koskenut oli juuri kurkku – sisäpuolelta. Nyt koski kurkkuunkin, kun jääkylmä kossu poltti hetulaa. Jätin naapurin äijän ohjuksen altaaseen ja lähdin kämpille. Kävin ensin ostamassa neljä pakettia laastaria lähikaupasta. Siellä ei ollut muuta kuin Lion King -laastareita. Himassa käytin kaikki laastarit. Turpani näytti oudolta, koska ainoat paikat, joissa ei näkynyt pieniä leijonia, olivat silmämunat. Join kahdesta kossupullosta yhtä aikaa. Kipu alkoi hellittää. Päätin selvittää huomenna, mikä vuosi nyt on ja palauttaa naapurin kypärän. Jos jaksan, käyn vielä kyttiksellä tekemässä rikosilmoituksen naapurista vastaan.

Keskiviikko 1.4.

Päivällä olisi tullut hirveä kanuuna, ellen olisi alkanut juoda viimeistä kossua kello 6.00 aamulla. Tänään oli nähtävästi joku sekopäättenpäivä, koska Kristian soitti ja kertoi itkuisella äänellä, että se oli ollut sukukokouksessa. Koko suku oli pakautunut juhlien jälkeen samaan bussiin, mutta Kristian oli joutunut jäämään pois, koska sen oli pitänyt jäädä korjaamaan paikkoja juhlien jälkeen. Sille oli kuulemma soitettu puolen tunnin kuluttua kännykkään, että se bussi oli joutunut onnettomuuteen. Turkkilainen matkustajakone oli syöksynyt suoraan bussiin ja koko suku oli kuollut. Sitten se selitti, että kaikki ne kymmenet omakotitalot ja miljoonat, jotka Kristian nyt perii

ei tule koskaan korvaamaan niitä ihmisiä. Sitten se oli vähän aikaa hiljaa ja alkoi laulaa:

– Aprillia, aprillia, syö silliä ja juo kuravettä päälle...

Panin luurin alas ja menin ensimmäisen kerran oksentamaan. Puhelin soi taas, otin töpselin irti ja päätin vastata vasta huomenna.

Torstai 2.4.

Koska puhelin ei ollut seinässä, en herännyt puhelimen soimiin vaan mielipuoliseen ovikellon rimputtamiseen. Katsoin ovisilmästä, oliko oven takana joku, koska joskus kankkusessa kuulin harhoja. Ovisilmästä näkyi Kristianin pöhöttynyt ja sänkinen lärvi, joten päästin herran sisään. Ovisilmä on käsitykseni mukaan kuperaa lasia, jonka pitäisi pyöristää ihmisen kasvot. Päätin soittaa huoltoyhtiöön ja pyytää tarkistamaan, että oliko ovisilmäni väärin asennettu, koska Kristianin lärvi oli luonnossa vieläkin pöhöttyneempi kuin ovisilmästä katsottuna. Aloimme vetää Kristianin tuomaa pontikkaa. Vähän aikaa kurlattuamme Kristian kysyi, että haluanko nähdä kuinka hän sammuu.

– No vittu, mikäs siinä, vastasin.

Kristian heitti kaksi jotain helvetin vahvaa särkylääkettä naamariin ja sammui kymmenen minuutin kuluttua. Jäin yksin hölmönä dokaamaan. Ei ollut mitään tekemistä, joten päätin hyvittää frendin pontikat ja ajaa sen ruokottoman sängin pois. Hain kylppäristä partavaahtoa ja partakoneen. Olin jo aika jurissa, koska parranajon jälkeen en löytänyt Kristianin kulmakarvoja mistään. Ajattelin, että näin varmaan harhoja ja kipuusin parvelle koisaamaan.

Perjantai 3.4.

Heräsin säikähtämällä, jota vihaan ehkä eniten koko maailmassa. Kylppäristä kuului hysteerinen huuto, jonka seassa

oli itkua. Kapusin alas parvelta ja menin katsomaan mikä oli hätänä. Kristian katsoi lärviään noin sentin päästä peilistä. Se alkoi väittää mulle, että sillä on syöpä. Jäin monttu auki ihmettelemään moista paljastusta. Sitten se alkoi selittää, kuinka se oli alkanut kuukausi sitten kasvattaa partaa. Nyt olivat parran lisäksi hävinneet myös kulmakarvat ja toisen silmän silmäripset. Tilalle oli tullut pieniä haavoja ja nenänpäähän oli kuin ristipäänakki miniatyyrikoossa.

– Mulle on tullut syöpä, mulle on tullut syöpä, hoki Kristian.

Kysyin, että olivatko ne pillerit, joita se brenkun kanssa napsii, sytostaatteja tai jotain muuta solumyrkkyä? Se väitti niiden olevan keskushermostoon vaikuttavia särkylääkkeitä. Todistin Kristianille, ettei sillä ollut syöpää. Nappasin yhtäkkiä sen tukasta kiinni ja aloin repiä ja kieputtaa hulluna nuppia ympäri kylppäriä. En tiedä, onko Kristianilla tasapainoelimestä vikaa vai oliko se vaan fyysisesti niin heikossa kunnossa, mutta se pyörtyi kesken esityksen. Kun Kristian virkosi, näytin sille käsiäni.

– Katso nyt, yhtään tupsua ei irronnut.

Lähtiessään Kristian pyysi lainaksi pitkää pipoa. Se veti sen niin alas päähän, ettei sen alta näkynyt kuin vähän veristä nenänpäätä. Mulla alkoi hirveä jysäri. Onneksi Kristian jätti yhden pillerin kylppäriin. Ehkä se vähän helpottaa.

Lauantai 4.4.

Ei mitään muistikuvia.

Sunnuntai 5.4.

Ei mitään muistikuvia.

Maanantai 6.4.1998

Heräsin yöllä mystiseen ääneen, ikään kuin joku olisi soittanut ikkunani takana haitarilla Säkkijärven polkkaa. Aina kun nostin päätäni, soitto lakkasi kuin seinään. Asun neljännessä kerroksessa, joten soittajan täytyi olla nostolava-autolla liikenteessä. Heti kun suljin silmäni, soitto alkoi uudestaan. Myöhemmin kuulin selvästi, kuinka ikkunani takana supatettiin eestiä. Pelotti niin helvetisti, että singahdin hakemaan keittiöstä kaulimen ja kipusin kuin orava takaisin parvelle. Yritin nukkua kaulin kädessä. Päätin, että nyt saa dokaaminen jäädä.

Vihaan edelleen eniten maailmassa säikähtämällä heräämistä. Heräsin omaan huutooni, kun kaulin putosi parvelta suoraan lattialle. En saanut enää unta. Kurkistin ikkunasta, mutta nostolava-auto oli jo lähtenyt. Epäilen kyllä, että kuulin harhoja. En kehdannut kysyä naapureilta, että kuuntelivatko he Säkkijärven polkkaa viime yönä nostolava-auton lavalta.

Päivällä aloin hämäästi muistaa edellispäivän kauhukokemusta. Heräsin hirvittävässä tokkurassa ovikellon rämpytykseen. Kompuroin ovelle ja kurkistin ovisilmästä, mutta en nähnyt ketään rapussa. Päätin kuitenkin tarkistaa, että oliko kyseessä taas vaihteeksi kuuloharha vai oliko oven takana todella joku. Avasin oven ja näin koko rapputasanteen täynnä pieniä noitia, jotka huusivat kuorossa:

– Virvon varvon, tuoreeks terveeks, rikkahaks rakkahaks, vitsa sulle, palkka mulle...

Räkäisin kauhusta ja paiskasin oven kiinni. Vittu se mikään kuuloharha ollut, se olikin näköharha. Olin pimeässä vaatekomerossa koko iltapäivän ja tärisin. Aiemmin olin joskus nähnyt pikku-ukkoja, mutta rappu täynnä pieniä noitia oli liikaa. Nyt saa kurlaaminen jäädä. Tästä päivästä alkaen alan höperehtiä selvää.

Tiistai 7.4.

Nukuin viime yönä aika tarkalleen viisi minuuttia. Muun ajan pyörin hikisellä parvella ja sätkähtelin. Ehdin kuitenkin katsoa viiden minuutin unen, jossa päätään lukuun ottamatta nyljetyt dobermannit kapusivat parvelleni repimään mua kappaleiksi. Heräsin kiljumiseeni, kun purin omaa kättäni. Olin purrut niin kovaa, että hanskastani vuoti verta. Työnsin käteni tyynyn alle ja aloin pohtia, että voiko ihminen saada omasta puremastaan vesikauhun. Kävin aamulla eläinlääkäriissä pyytämässä rabiespiikkiä. He uhkasivat soittaa poliisin paikalle jos en heti lähde. Mennessäni ovesta kuulin heidän puhuvan kaiken maailman kaheleista. Keitähän siellä oli käynyt?

Keskiviikko 8.4.

Viime yönä nukuin jo vartin. Kylläpä oli levännyt olo. Sarveiskalvoni olivat niin väsyneet, että näin jo keinutuolinkin kiikkuvan itseksensä. En tiedä, mikä ihmeen kennel alitajunnassani on. Näin unta, että ovikello soi. Menin avaamaan ja ovesta marssi pitkäkarvaisia saksanpaimenkoiria sisään yllään norjalaiset kalastajavillapaidat. Aluksi koirat käyttäytyivät ihan asiallisesti, mutta aikansa kämppääni nuuskuteltuaan ne kaikki hyökkäsivät yhtä aikaa kimppuuni ja alkoivat repiä mua kappaleiksi. Heräsin omaan ulinaani. Kun on selvinpään, ei ole päivisin muuta tekemistä kuin miettiä uniaan. Tulee neuroottinen olo.

Torstai 9.4.

Nukuin viime yönä puoli tuntia. Onneksi koirat eivät tulleet tällä kertaa uniini. Nyt näin unen, jossa hyökkäsimme Richard Geren kanssa kahdestaan Tiibetiin. Olimme aloittaneet kahdestaan vapaustaistelun koko Kiinan armeijaa vastaan. Kun ensimmäiset miljoona kiinalaista hyökkäsivät päällemme, yritin ampua ämpäristä tehdyllä aseellani. Mun ”aseestani” lensi

mehua ja hiekkaa. Kiinalaiset nauroivat ennen kuin alkoivat tylsällä sirkkelinterällä sahata jurnuttua päätäni irti. Heräsin polviltani rukoilemasta kiinaksi armoa. Outo fiilis herätä parvelta rukousasennosta latelemassa kiinaksi armonpyyntöjä.

Päivällä soitti serkkuni, josta olin viimeksi kuullut noin kymmenen vuotta sitten. Hän kysyi, että voiko tuoda Olavin hoitoon. Vastasin, että kaikin mokomin. Ajattelin, että voin tutustua serkun pikkupoikaan ja katsoa telkkaria. Samalla omatkin hermot vähän rauhoittuvat. Iltapäivällä soi ovikello. Arvasin, että serkkuni oli tulossa tuomaan poikaansa hoitoon. Avasin oven ja näin jotain, joka sai mut loikkaamaan suoraan naulakkoon turvaan. Vapisin kauttaaltaan kun serkkuni talutti varmaan yli sata kiloa painavan koiran sisään.

– Olavi, istu! serkkupoika komensi.

Jättiläisperse mäjähiti lattiaan. No, ainakin se näytti tottelevan. Jäimme kahden tämän kiltiksi mainitun koiran kanssa. Kävin naapurista lainaamassa koirakirjan, koska halusin tietää, mikä tämä koira mahtoi olla rotuaan. Eniten se muistutti englanninmastiffin kuvaa ja myös paino osui kohdalleen. Jopa yli sata kiloa... Nyt kun kerran löysin Olavin rodun päätin tutkia hieman hänen tietojaan. Kirjassa luki, että kyseiselle rodulle on tyypillistä hyökätä itseään isompien vastustajien kimppeun, sillä se ei pelkää mitään. Lisäksi kirjassa mainittiin, että kyseistä rotua pitää kasvattaa kovalla kädellä muuten siitä tulee vaarallinen ympäristölleen. Aloin nyhkyttää ääneen, pelotti niin helvetisti. Olavi tuli luokseni ja nuolaisi naamaani hesarinkokoisella kielellään.

Lähdimme kävelyille Olavin kanssa. Nähtävästi jollain nartulla oli juoksut, koska Olavi lähti juoksemaan kuono maassa. Olin pannut Olavin remmin tukevasti ranteeni ympärille, ettei koira varmasti pääsisi karkuun. En ollut harrastanut minkäänlaista liikuntaa yli viiteentoista vuoteen ja hengästyin jopa rappusten nousemisesta. Nyt juoksin pysähtymättä noin viisi-toista kilometriä. Lopetin huutamisen kolmen kilometrin kohdalla, koska tajusin huutamisen vievän lisää voimiani. Kotita-

loni edessä Olavi löysi nartun, jolla oli juoksut. Se nuoli kuin idiootti nartun toosaa. Kun sain raahattua kiihottuneen Olavin kämpilleni uskalsin katsoa peiliin. Päälläni olleet nahkatakki, farkut, bootsit ja lippis olivat läpimärkiä niiden alla olevista vaatteista puhumattakaan. Luulin, että nahkatakki pitää vettä.

Kävin suihkussa, vaatteet päällä. Kävin suihkussa myös ilman vaatteita. Pulssini oli edelleen jossain 300–400:n välissä. Tullessani suihkusta ihmettelin olohuoneesta kuuluvaa rytinää. Löysin Olavin panemasta sohvaani. Yritin mennä hätistämään koiraa pois, mutta se alkoi murista uhkaavasti. Katselin illalla lattialla istuen telkkaria, vaikka perse oli juoksemisesta tosi kipeä. Jouduin pitämään telkkaria täysillä, koska Olavi panna ryskytti koko illan sohvaa, sohvatyynyjä, jokaista tyynyä erikseen ja kaksi kertaa se yritti hypätä minunkin selkääni. Vitutti, kun ei ollut tullut hankituksi asetta.

Perjantai 10.4.

Olisin luultavasti ensimmäisen kerran viikkoon saanut nukuksi, jollei parvi olisi heilunut, kun Olavi pani koko yön parven rappusia. Tästä tuli todella pitkäperjantai.

Lauantai 11.4.

Olavi haettiin eilen pois. Nukuin varmaan kaksi tuntia, mutta valitettavasti näin koko ajan Olavista unta. En halua kirjoittaa päiväkirjaani, mitä Olavi teki mulle unessa. Sen verran aidolta uni vaikutti, että herättyäni oli pakko kädellä koittaa hanuria oliko se oikeasti hellänä. Katselin illalla telkkarista lätkäfiinaalin, jonka ratkaisi HIFK:n Olli Jokinen. Kun Ollia haastateltiin näin heti sen naamasta, että tänään savon solmu avataan oikein huolella. Kateellisena mietin, että kuinkahan päissään Olli on seuraavat kolme vuorokautta. Päätin alkaa ryypätä heti tilaisuuden tultua.

Törkyhuumorin hävyttömin klassikko täyttää neljännesvuosisadan!

Juha Berg on 31-vuotias rapajuoppo Helsingin Kalliosta. Hän on valmis ratkomaan riidat puhumalla nyrkeillään, nauttii sekalaisista seksisuhteista ja tietenkään alkoholista, johon rahat revitään vaikka pulloja keräämällä. Kaikki kuitenkin muuttuu, kun Juha rakastuu kiihkeästi AA-kerhon ryhmänvetäjään Tiinaan.

Juha Vuorisen tunnetuin romaani "Juoppohullun päiväkirja" aloitti 25 vuotta sitten samannimisen kirjasarjan. Sarja kertoo alkoholistin ristiretkestä kohti vastuullisempaa elämää. Vuorisen absurdi törkyhuumorin kukkanen paiskoo pikkuporvarilliset arvot hevonselvettiin ja vääntää nauruhermot kuralle. Kirjasarjaa on luettu, myyty, fanitettu ja kritisoitu ihan vitusti.

Siksi se onkin kulttiklassikon maineensa ansainnut. Juhlakuntopainos sisältää Juha Vuorisen vuonna 2024 kirjoittaman esipuheen.

978-952-403-593-4 84.2

9 789524 035934

www.bazarkustannus.fi